

Mano širdyje giliai įsirėžęs vaizdas

Chosé Ramonas Hereras mums pasakoja atmintyje neblėstantį vaizdą, kaip Chosemarija guodžia gulinčiuosius mirties patale ir kalba apie Dievą.

2008-10-15

„Valandų valandas klausiausi vargingiausių Madrido rajonų vaikų išpažinčių. Norėčiau išklausti visų liūdniausių, skurdžiausių pasaulio vietų vaikų išpažintis. Jie ateidavo varvančiomis nosimis, todėl pirma

tekdavo nuprausti jiems veidus ir tik tada apvalyti vargšes sieleles.“

Madridas, XX a. 4-as dešimtmetis

Vienas su šv. Chosemarija keliavusių žmonių buvo Chosé Ramonas Hereras, kuris tada buvo teisės pirmakursis. Jo liudijimai yra ypač vertingi, nes jis pats savo akimis regėjo ganytojišką tų metų šv. Chosemarijos darbą.

„Opus Dei galia yra malda“, – nuolat kartodavo šv. Chosemarija.

Ankstyvaisiais Opus Dei metais jis klio vėsi pačių neturtingiausių ir vargingiausių maldomis bei Dievui aukojama kančia.

„Visada eidavau išpažinties pas Tėvą – taip vadinome tėvą Chosemariją, – prisimena Hereras, – kartais drauge su juo eidavom mokytį katekizmo. Mums talkindavo penki šeši

studentai, tad sekmadienio rytais visi susitikdavom Madrido metro stoty.

Išėjusių iš metro mūsų laukdavo gana ilgas žolėm apžėlęs, klampus kelias, vedantis į lūšnas, kuriose gyveno mūsų katekizmo mokomi vaikai. Jie būdavo purvini ir apskurę, užtat labai guvūs ir noriai mokėsi. Tėvas mus ragindavo susitikti su jų šeimomis ir susipažinti su jų tėvais, bet tą padaryti nebuvo lengva. Vieną dieną prie mūsų verkdamas priėjo berniukas. „Kas atsitiko?“ – paklausėm. „Mano tėtė labai serga,“ – atsakė jis. Kartu su juo nuėjom į jo lūšną: ji buvo pastatyta iš senų skardinių ir purvino kartono, o viduje susigūžę laukė vaikai ir jo tėvas, gulintis ant senos kietos lovos, krečiamas karštinės. Padėjom jiems, kiek galėjom.

Kartą šv. Chosemarija manęs paklausė: „Norėtum su manim aplankyti ligonius?“ Nukeliavom į

Bendrąją ligoninę Atočioje, prie Madrido geležinkelio stoties. Pastatas buvo milžiniškas, su erdviu centriniu kiemu ir labai aukštomis lubomis.

Aplinka buvo šalta, liūdna ir bedvasė. Niekad nepamiršiu, kokį ji man paliko įspūdį: didžiulės palatos buvo prigrūstos ligonių, trūko lovų, todėl jie buvo susigrūdę kur pakliuvo: prie laiptų, koridoriuose, kiekviena name kampe, ant čiužinių, ant gultų, ant grindų. Jie sirgo šiltine, plaučių uždegimu, tuberkulioze, ligomis, kurios anais laikais buvo nepagydomos. Dauguma jų bėgo nuo kaimo vargo ieškoti laimės į sostinę ir štai kaip jiems liūdnai baigėsi.

Anuomet Madride neužteko ligoninių tokiai daugybei ligonių, jose trūko net darbuotojų jiems slaugyti. Ligonius aplankydavęs Tėvas ne tik klausydavo išpažinčių, bet ir juos slaugydavo. Atlikdavo darbus, kurie šių laikų ligoninėse įprasti, bet tais

metais ir tokiomis aplinkybėmis
niekas jų nedarė.

Jis juos nuprausdavo, nukirpdavo
nagus, sušukuodavo, nuskusdavo,
išplaudavo basonus... Maisto jiems
neatnešdavo, nes ligoninė draudė,
užtat visados jiems palikdavo gerų
skaitinių. Tuos sergančius vyrus ir
moteris, kuriems gydytojai nebeteikė
vilties, jis ragindavo aukoti savo
skausmą, kančią ir vienatvę jo
apaštalavimui su jaunuimu.

Tą savo jaunystės dieną, kai drauge
nuėjome į ligoninę, aš stovėjau
nuošaly ir žiūrėjau, kaip jis slaugo
ligonius. Mano širdyje giliai įsirėžė
vaizdas: Tėvas, atsiklaupęs prie
ligonio, gulinčio ant grindų, ant
vargano gulto, jį drąsina vilties ir
paguodos kupiniais žodžiais.

Atmintyje neblėsta vaizdas:
Chosemarija guodžia gulinčiuosius
mirties patale ir kalba apie Dievą.

Šis vaizdas atspindi ir apibendrina
visus tuos jo gyvenimo metus.“

Chosé Ramonas Hereras

Daugiau apie ankstyvąjį šv.
Chosemarijos gyvenimą rasite

<https://www.josemariaescriva.info/>

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lt-lt/article/mano-
sirdyje-giliai-isirezes-vaizdas/](https://dev.opusdei.org/lt-lt/article/mano-sirdyje-giliai-isirezes-vaizdas/)
(2025-08-05)